

Kázání: 194. Vyvolení

The
CHOSEN

Vyvolení

Kázání

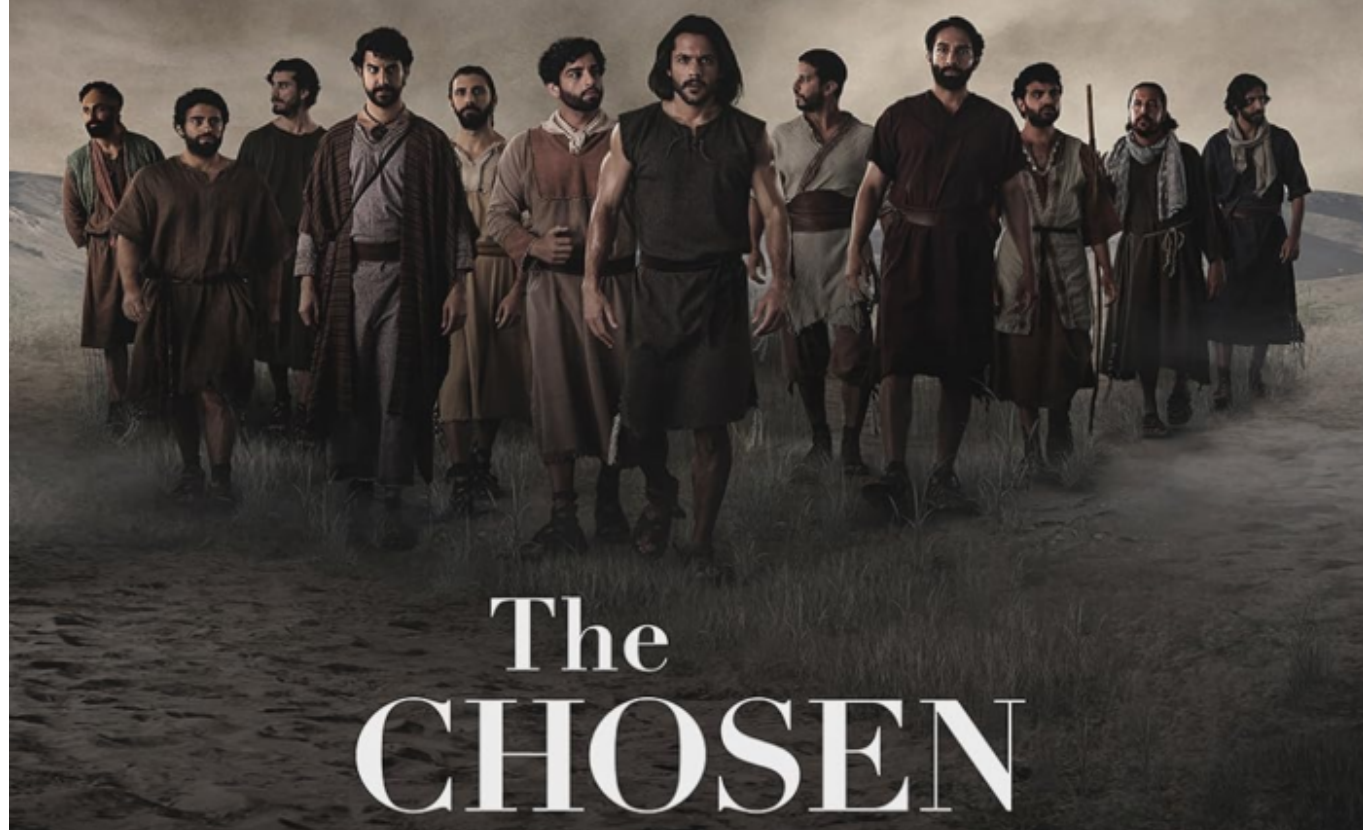

Jan Kvasnička

Kázání

Vyvolení

RISE UP

The CHOSEN

Odcházení

Na věčnost odešel Kníže Schwarzenberg. Jeho odcházení bylo pompézní, možná jste sledovali zádušní mši v katedrále na ČT24, ale zároveň plné křesťanské naděje. Křesťanská smrt a křesťanské odcházení není tragédií, ale přechodem ze života dočasného do života věčného.

Byl to člověk, který nepřevlékal politické a stranické kabáty, ale žil pravdivě a upřímně.

V souvislosti s dnešním tématem odcházení, kterého se týká i naše dnešní uvažování nad Biblií, je vhodné si uvědomit, že i v dnešní době mají cenu ctnosti, jako jsou vytrvalost, upřímnost, pravdivost, věrnost, laskavost a mnohé další ctnosti. Kníže zemřel jako šlechtic nejen podle titulu, ale i jako šlechtic ducha. Jistě byl výjimkou, měl tzv. modrou krev, byl mezi vyvolenými. Přesto měl daleko k nadřazenosti a elitářství.

Dnes budeme uvažovat o tom, co znamená naše vyvolení, kdo je vyvoleným z Božího pohledu a jak máme osobně vnímat skutečnost, že i s námi má Pán své záměry a vyvolil si nás jako své učedníky.

Čtení: Jan 6: 52 – 71

Židé se hádali mezi sebou a říkali: „Jak nám tento člověk může dát k jídlu své tělo?“ Ježíš jim tedy řekl:

„Amen, amen, pravím vám, **nebudete-li jíst tělo Syna člověka a nebudete-li pít jeho krev, nebudete mít v sobě život.** Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji skrze Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude žít skrze mne. Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne jako vaši otcové jedli manu, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít na věčnost.“

Toto řekl, když vyučoval v synagoze v Kafarnaum. Mnozí z jeho učedníků, když to uslyšeli, řekli: „To je tvrdá řeč. Kdo to může poslouchat?“ Ježíš v sobě věděl, že jeho učedníci na to reptají, a řekl jim: „To vás pohoršuje? Což tedy, kdybyste viděli Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve?

Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznámá. **Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.**

Ale jsou **někteří z vás, kteří nevěří.**“ Ježíš totiž od počátku věděl, kteří jsou nevěřící a kdo je ten, který ho vydá. A říkal: „Proto jsem vám řekl, že **nikdo ke mně nemůže přijít, pokud mu to není dáno od Otce.**“ Z toho důvodu mnozí z jeho učedníků odešli zpět a už s ním nechodili.

Ježíš řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Máš slova věčného života a **my jsme uvěřili** a poznali, že ty jsi Kristus, ten Svatý Boží.“ Ježíš jim odpověděl: „Nevyvolil jsem si vás Dvanáct? Ale jeden z vás je ďábel.“ To řekl o Judovi, synu Šimona Iškariotského, neboť ten ho měl zradit, jeden z Dvanácti.

Hledal jsem něco vánočního v tomto oddílu. A myslím, že vánoční **téma je to vyvolení** učedníků, o kterém se Pán Ježíš Kristus zmiňuje v závěru: Nevyvolil jsem si vás dvanáct?

Kdo jste se dívali na ten seriál The Chosen (Vyvolení), tak vás hned napadne otázka, kdo koho si vlastně vyvolil? Byli to Petr, Jakub, Jan a ti další, kdo se rozhodli pro Ježíše, nebo to byl Pán Ježíš Kristus, kdo se rozhodnul pro Petra, Jakuba a Jana?

Když se Jan poprvé ve svém evangeliu zmiňuje o víře učedníků, je to po zázraku proměnění vody ve víno v Káni Galilejské. A předtím to bylo jak? Proč vlastně přišli spolu s Pánem Ježíšem Kristem na tuto svatbu? To bylo jen z nějakého dočasného kamarádství, které se potom změnilo na silnější vztah?

Bylo jim to dáno od Otce, byli vyvolení, ale zároveň chtěli jít za Pánem Ježíšem. To navzájem souvisí, to jsou dvě strany jedné mince.

Tento příběh o víře a vyvolení nezačal v Káni Galilejské, ale podle svědectví Lukáše již dávno předtím, když byl anděl Gabriel poslán k Marii, a ještě chvíli předtím, když Zachariáš viděl zjevení v chrámě a bylo mu předpovězeno narození syna Jana.

A můžeme říci, že tento příběh víry a vyvolení začal ještě dávno předtím, když Hospodin promluvil z hořícího keře k Mojžíšovi a poslal ho pro svůj lid do Egypta.

A můžeme dojít až k Abrahamovi, kterého Bůh vyvolil z obyvatel sumerského města Uru a poslal ho do Kananejské země jako toho, kdo se stane praotcem vyvoleného národa.

A možná se můžeme vrátit až tam, kde Hospodin ničil zkaženou zemi a vyvolil praotce Noe a jeho rodinu, aby se stala prvopočátkem nového lidského rodu.

Toto dilema si řešíme každý sám ve svém srdci a ptáme se: Jsme to my, kdo jsme se rozhodli být učedníky Pána Ježíše, nebo to bylo nějaké zvláštní Boží řízení, že jsme se dostali mezi věřící lidi, a i my jsme uvěřili?

Někteří věhlasní vykladači Písma se domnívali, že tuto odpověď našli. Tak například ženevský reformátor Kalvín tvrdil, že je to Boží svrchovanost a předurčení; zjednodušeně, že je málo vyvolených a předurčených ke spáse a mnoho těch, kdo jsou předurčení k zatracení a v podstatě s tím člověk nemůže nic dělat. Buď patří k těm, kdo přijdou do nebe, nebo k těm, kdo přijdou do pekla.

Dnes na něj navazují různé neokalvinistické směry v křesťanství, kdy se takto věřící lidé domnívají, že jsou prostě Božími miláčky a tím pádem někým lepším, než jsou všichni ostatní. Vede to k jakési křesťanské nadřazenosti a exkluzivitě, ba přímo k sektářství, protože takto věřící lidé si přivlastňují jakousi pravověrnost na rozdíl od všech ostatních věřících, kteří věří údajně špatně.

Na druhém pólu můžeme jmenovat tzv. Arminiány. Arminius na přelomu 16. a 17. století vystoupil proti kalvinistickým názorům o předurčení. Zdůrazňoval, že spasení je darem, že ho Bůh nabízí každému a že záleží na postoji člověka, zda ho přijme a získá věčný život.

My bychom se však měli vyvarovat při svém následování Krista všech tzv. „ismů“, všelijaké snahy o exkluzivitu a výjimečnosti našeho náboženského vyznání.

Jan nás ve svém evangeliu vede k tomu, abychom věřili v Krista, abychom se stali učedníky – následovníky Pána Ježíše Krista. Uvěřit v Krista, to znamená stát se jeho učedníky. Naše učednictví samozřejmě souvisí s Božím vyvolením a s naší reakcí na něj.

Nikdo však nemůže tvrdit, že jeho víra se zakládá na pravověrném učení. Naše víra roste spolu s učednictvím. Jan Křtitel řekl: „On musí růst, já se umenšovat.“ Bůh při svém vyvolení předpokládá naši víru jako důvěru v něj.

Jestliže si Pán Ježíš Kristus vyvolil Jidáše, který ho potom zradil, co to znamená? Jak tomu máme rozumět? Nezemřel snad Pán Ježíš Kristus za celé lidstvo? Nezemřel snad také za Jidáše? Samozřejmě, že ano.

Problém je v naší lidské svobodné reakci na Boží lásku. Jestliže se nacházíme ve shromáždění věřících, a dokonce i tehdy, když jsme zašití doma a společnost spolubratří a spolusester nevyhledáváme, máme povědomí o Božím vyvolení. Jestliže víme o tom, že nás má Pán Ježíš Kristus

rád, zemřel za nás, ale nezajímá nás to, stále v nás zní otázka, nestalo se to všechno také kvůli mně?

Když se vrátíme se k textu: ...**nebudete-li jíst tělo Syna člověka a nebudete-li pít jeho krev, nebudete mít v sobě život...** Evangelista Jan jako jediný ze všech evangelistů neuvádí ve svém evangeliu popis poslední večeře. Nepopisuje ji náhodou již v 6. kapitole? Nemluví snad jasně, když mluví o krvi a o těle?

Křesťané určitě nejsou kanibalové a nepojídají ani svého Boha. V tom mají zřejmě kalvinisti pravdu, když tvrdí, že nedochází při Večeři Páně k té tajemné proměně podstaty chleba v tělo a vína v krev Páně. Ale spíš v tom vidím jejich snahu vymezit se proti římskokatolickému učení.

Význam a tajemství našeho nasycení spočívají ve skutečné tělesné smrti Pána Ježíše Krista. Křesťané od prvopočátku slavili Večeři Páně s tím vědomím, že jí tělo Páně a pijí jeho krev, protože chtěli žít v Kristu a pro Krista v současnosti i po smrti. Nic na tom nemění pozdější výklady a distance protestantů, že se jedná jenom o obrazy a že to není skutečné.

Co je na tom vánočního, že nám dal Pán Ježíš Kristus své tělo?

Domnívám se, že své tělo vydal poprvé lidem v tu chvíli, kdy se začaly množit jeho tělesné buňky v zárodečném lůně Marie. Vydal své tělo lidem ve chvíli, kdy byl jako malý a bezbranný človíček položen do jeslí v Betlémě. Jeho tělo ponořil Jan Křtitel do vod Jordánu, aby povstalo obtíženo hříchy lidstva.

Moci nad svým tělem se vzdal ve chvíli, kdy vyhladověl na poušti a vydal se na cestu služby. Vydal své tělo lidem ve chvíli, kdy ho zatkla skupina ozbrojenců vedená Jidášem. Vydal své tělo lidem ve chvíli, když ho Pilát nechal zbičovat. Svě tělo obětoval ve chvíli, kdy se vzdal kvůli nám možnosti sestoupit z kříže a zemřel v bolestech.

Jeho tělo uložili lidé do hrobu. To je tak všechno, co jsme dokázali udělat s Ježíšovým tělem od chvíle narození do chvíle jeho pohřbu. Mezitím jsou to jenom Boží skutky pro naši záchranu. Možná proto si musíme připomínat náš hřích, který toto tělo zmařil, jako když drtíme a rozmělnujeme chleba při Večeři Páně v ústech, abychom ho mohli pozřít, a zapijíme vínem stejně rudým, jako krev, která z jeho těla vytekla. To všechno si připomínáme o Vánocích i při Večeři Páně.

Nemusíme tomu rozumět, nemusíme umět popsat, jak to funguje mezi Ježíšem a nebeským Otcem a námi a Bohem. Je to tajemství. Stačí věřit, že *toto je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne jako vaši otcové jedli manu, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít na věčnost.*

Jde také o to, že Večeři Páně nemůžeme slavit soukromě, jak je moderní říkat v dnešní době jako single. Stačím si sám pro sebe? Nestačím, potřebuji společenství křesťanů. Odejít z církve, to je chybné rozhodnutí, které nás může stát život. Jestliže opustíme společenství, opouštíme Krista.

To se stalo Jidášovi. A nejen Jidášovi vlastně všem učedníkům po smrti Pána Ježíše Krista. Ostatní se mohli ještě vrátit, Jidáš už ne. Všichni jsme zhřešili a nemáme slávy Boží. Řím 3:23. Ostatní se stali svědky vzkříšení, Jidáš už ne. Odešel svévolně, nedočkal se proměny, nedočkal se vzkříšení.

Ale jsou "někteří z vás, kteří nevěří." Jan to komentuje tím, že Ježíš věděl a ví, kdo je věřícím jen navenek, ale uvnitř převažují pochybnosti, a dokonce možná i klíčí zrada.

Jak jednoduché je přestat věřit, jak jednoduché je prohlásit, že tomu nerozumíme, v horším případě že jsou to nesmysly, a proto odcházíme. V tom případě jsme to pak skutečně my samotní, kdo rozhodujeme o své věčné budoucnosti. Víme o ní tak málo a rozhodně ne tolik, abychom mohli odpovědně prohlásit, že smrtí všechno končí.

Přesto je to volba většiny lidí. Dokonce i těch, kdo byli nasyceni chlebem života, dokonce těch, kdo patřili do společenství křesťanů a nakonec to vzdali. „*I vy chcete odejít?*“, ptá se Pán Ježíš.

Ano, odcházíme, protože prioritně řešíme životně důležité záležitosti, které nesnesou odkladu. Odcházíme, protože by nám jednou za týden shromáždění křesťanů zabralo moc nenahraditelného času.

Odcházíme, protože ti spolubratři a spolusestry jsou nekorektní, nespolehliví a zlí. Odcházíme, protože jsme se rozhodli fungovat jako single. Odcházíme, protože jejich modlitby nám stejně nepomohly. Odcházíme, protože jejich učení je sektářské a svádí nás ze správné cesty za Kristem.

Našli bychom ještě řadu dalších důvodů, proč odejít. Werich říká: „**Kdo chce, ten hledá způsoby, kdo nechce, hledá důvody.**“ Ano, kdo chce jít za Kristem, kdo chce obdržet věčný život, hledá způsoby, jak toho dosáhnout, kdo nechce, hledá si alibi: hledá si důvody, proč to hledání vzdal.

Přitom všem však vězme, že Pán Ježíš Kristus to s námi nikdy nevzdal. Naše víra je svázaná s naším učednictvím a spolu s následováním Krista roste. Jakmile s ním ztratíme kontakt, ztrácíme zároveň i víru. Jakmile si začneme žít sami pro sebe, zůstáváme bez Boha na světě a zároveň bez životodárné víry. Jakmile přestaneme toužit slavit Večeři Páně ve společenství věřících spolu s ostatními, ztrácíme život.

Vyvolený Zachariáš s Alžbětou, vyvolená Marie a Josef, vyvolení mudrci, vyvolení učedníci, všichni ti nás zvou k následování a k víře. Ani oni zpočátku nevěřili, pochybovali, netušili, že jsou vyvolenými, ale když je Bůh zařadil do svých plánů s lidmi, neprotestovali a hledali ho, následovali, poslouchali, vraceli se k němu, když se ztratili; nechali se jím krmit a umývat si nohy, nechali si odpouštět selhání.

Zachariáš nevěřil, že se jim narodí syn, a proto oněměl. Hlas se mu vrátil, až když napsal na tabulku jméno Jan, i když si všichni mysleli, že nově narozený syn se také bude jmenovat Zachariáš. Marie se nevěřičně ptá, jak se to stane? Josef jí chce propustit, protože nemůže věřit tomu, co mu Marie vypráví o tom dítěti. Mudrci hledají Mesiáše v paláci, ale hvězda ukazuje jinam. Ti všichni přes všechny problémy zůstali věrnými Božimu vyvolení. Neodešli z Boží cesty.

Ježíš se dnes ptá: „*I vy chcete odejít?*“. Přiznám se, že už mě několikrát napadlo, že to naše shromko zabalíme, protože je tak málo vytrvalců. Ostatně s tímto předpokladem jsme se vlastně vůbec v Chebu začali scházet. Bratři si říkali, že to zkusí a buď to k něčemu bude, nebo ne. Ti, kdo začali tuto práci, jsou nyní jinde a sledují nás jen zpozzdálí.

Na druhou stranu jsou zde takoví, kteří by si mohli najít spoustu důvodů, proč odejít, a přece neodešli a jsou pro mě velkým povzbuzením a inspirací. Proto až dodnes hledáme způsoby, jak vydržet spolu, jak si navzájem sloužit a pomáhat, protože jde o naši víru, naše následování Krista, jde o náš život věčný. Jsme vyvolení, jinak bychom tady nebyli, jinak bychom už dávno ztratili zájem.

To, že jsme vyvoleni, ještě neznamená, že jsme zároveň mezi zachráněnými. Vyvolenými bylo těch 5 tisíc mužů a dětí a ženy, které Ježíš nasýtil zázračným způsobem. Mnozí z nich se dožadovali pokračování: Co uděláš dalšího, ty náš nový Mojžíši, jak bude pokračovat naše vysvobození? Co bude tím dalším zázrakem, ptali se vážně.

I dnes zůstává otázkou, co z naší strany se svým vyvolením uděláme. Poroste naše víra, nebo zajde na úbytě? Důvěra v Mesiáše u těchto mužů rychle vymizela, když jim Ježíš řekl, že není tím, za koho ho považují, ale že je „jenom“ tím chlebem života...

Odešli jsme jednou, zvládneme to i podruhé? Na odcházení jsme již mnozí experty. Ale jak je to s naší

vytrvalostí a odpovědností a důvěrou? Zůstaneme, nebo odejdeme? „Ke komu bychom šli, ty máš slova věčného života a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi Kristus, ten Svatý Boží,“ říká Petr.

Slova věčného života – co to je? Duch a život. Citace z textu: **Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.** To je to, co oživuje tělo. Když rabi Löw oživoval podle pověsti Golema, dal mu pod jazyk kouzelný šém. Tajemná slova na hliněné destičce, nebo něco jiného? Dnes bychom řekli kód života, spirála DNA, zápis v genetické informaci?

Když máme být oživeni pro život věčný, je tento zázračný kód dostupný pro ty, kdo uvěřili tomu, že jsou vyvolení a nechtějí o své vyvolení přijít. Vlastníkem tohoto kódu života je Ježíš Kristus. A má ho připravený pro každého člověka na Zemi. Toto Slovo života podle zaslíbení oživí naše zesnulá těla pro život věčný.

Římanům 8:11: Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak ten, který vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých, oživí i vaše smrtelná těla skrze svého Ducha, který ve vás přebývá...

Jan ho cituje: Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.

Samozřejmě, vždycky budou lidé, kteří tuto zprávu budou ignorovat, jejich vyvolení bude k ničemu a víra bude nevírou.

My však patříme díky Bohu k těm, kdo berou vážně to, co se píše v Písmu o našem životě. Písmo, Bible – to je pohled shůry na zem.

Hledíme obráceně ze Země do nebe (vesmíru) a nechápeme skoro vůbec, co se tam děje a proč. Naše schopnosti vnímání jsou omezené. Proto máme důvěřovat tomu, jehož schopnosti a moc jsou neomezené.

„Věřme v Pána Ježíše Krista a budeme spaseni my, i naši blízcí.“ Následujme Pána Ježíše Krista a dojdeme do zaslíbené vlasti. Amen.

Jan Kvasnička

Jan Kvasnička

Ing. Jan Kvasnička byl dlouholetý laický kazatel a pracovník v dorostu ve sboru Bratrské jednoty baptistů v Chebu. Nyní slouží misijní skupině CB v Chebu.

-tp-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)